

EVANGELICKÉ PRÁVO

Damián Němec OP; verze z r. 2008

V tomto krátkém pojednání o některých prvcích práva Českobratrské církve evangelické (dále jen „církve“ nebo „evangelická církev“ nebo „ČCE“) vycházím z těchto právních a liturgických (bohoslužebných) dokumentů:

Církevní zřízení;

1. Řád o správě církve;
2. Jednací a volební řád;
3. Řád členství v církvi (k němu Pravidla evidence členů);
4. Řád sborového života;
5. Řád vizitací sborů;
6. Řád pro kazatele (k němu Pravidla povolávání kazatelů, Povinnosti administrátora, Pravidla povolávání k diakonátu, Pravidla jáhenské praxe a Pravidla zřizování a rušení kazatelských míst);
7. Řád pro studenty bohosloví (k němu Pravidla vikariátu);
8. Řád výchovy a vzdělávání v církvi;
9. Řád hospodaření církve (k němu Pravidla hospodářské pomoci, Statut personálního fondu a Statut Jeronýmovy jednoty);
10. Řád diakonické práce (dle něho se řídí Diakonie ČCE);
11. Řád pastýřské služby;
12. Agenda Českobratrské církve evangelické schválená r. 1981, vydaná tiskem r. 1983

Církevní zřízení je základním právním dokumentem (jakousi ústavou), ostatní řády jsou zákonné normy provádějící církevní zřízení.

Všechny tato dokumenty jsou průběžně novelizovány, a to prakticky každý rok na pokračujících zasedáních synodů.

Pro přehlednost a stručnost je látka rozdělena do osmi bodů:

1. Presbyterně-synodní zřízení
2. Členství v církvi a křest
3. Konfirmace
4. Večeře Páně
5. Ordinace, speciálně kazatelé
6. Svatba a manželství
7. Pohřeb
8. Specifický tzv. „Ochranovský“ seniorát

1. Presbyterně-synodní zřízení

U evangelických církví a denominací je zřízení velice rozmanité od podob blízkých katolické církvi až k podobám „příliš demokratickým“. Ty první se nazývají většinou episkopální zřízením, kde vystupuje role biskupa, ať už v menší či větší úloze. Toto zřízení mají například církve starokatolická, anglikánská, církve československá husitská. Opačným směrem je kongregacionalistické zřízení, které má např. církve bratrská, baptisté. Zde hraje hlavní úlohu především shromáždění a všichni služebníci jsou jen na přechodnou dobu *primi inter pares*, první mezi sobě rovnými.

Presbyterní zřízení vychází z toho, že tu vystupují pověřeni členové nazývaní starší, řecky *presbyteroi*, kteří mají určitou roli v řízení společenství – větší či menší podle konkrétní podoby. Zřízení ČCE má ráz presbyterně-synodní, tzn., že tam vystupují jednak presbyteri, členové pověřeni především pro službu slova (kázání) a službu svátostí, a jednak tu vždy vystupuje kolegiální orgán, který se na nejvyšší úrovni nazývá synod. V tomto způsobu řízení jde o snahu o vyrovnanost mezi prvkem individuálním a kolegiálním, takže se nepřiklání ani ke zřízení episkopálnímu, ani kongregacionalistickému. Vždy je však obtížné hledat vyváženost.

2. Členství v církvi a křest

Vycházíme z toho, jak tato církev chápe sebe samu. Jako právní základ slouží první dva odstavce preambule Církevního zřízení, základního právního textu této církve:

„*Českobratrská církev evangelická (stručně zvaná evangelická církev) vyznává víru v Boha Otce, Syna a Ducha sv., která ji spojuje s křesťany všech vyznání a všech dob. Vyjadřuje svou naději, že spolu s ostatními křesťany má účast na jedné, obecné Kristově církvi, díle Ducha svatého.*“

Zde je vidět, že tato církev pojímá sama sebe jako součást Kristovy neviditelné církve v souladu s tendencemi protestantské reformace. Neklade si tedy nárok označovat sebe sama za jedinou nebo tu nejpravější (ani relativně nejpravější) Kristovu církev. To se projevuje i v jejím pojímání členství. Vychází se tu důsledně z teritoriálního principu, církve chápe sebe samu jako realizaci, zviditelnění Kristovy neviditelné církve na tomto daném území. Proto mimo ČR vyzývá své členy k účasti na životě tamějších církevních obcí evangelických církví. A zároveň i na tomto malém teritoriu České republiky je to církve zásadně nadnárodní.

O samotném členství v církvi pojednává Řád členství v církvi. Vycházíme z textu 2. až 4. odstavce preambule:

„Věříme, že pro Ježíše Krista smíme a máme o sobě i o jiných křesťanech mít plnou naději, že jsme údy svaté obecné Církve Kristovy.

V této naději chceme v podmínkách praktického života říci, koho považujeme za člena Českobratrské církve evangelické, aniž se tím odvažujeme rozhodovat o tom, kdo je členem Církve jako těla Kristova.

K pravému členství v Církvi Kristově patří radostná víra a vděčná poslušnost jejího ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Pána ve všech oblastech života, tedy v církvi i mimo ni.“

Způsoby nabytí členství:

1. ti, kdo byli řádně pokřtěni v ČCE;
2. ti, kdo byli pokřtěni v jiné křesťanské církvi a byli do ČCE přijati;
3. zletilí, kteří byli přijati do církve, vyznali víru a dali se pokřtít;
4. nezletilí, kteří dosud nebyli pokřtěni, ale byli přijati do církve;
5. evangelíci jiného vyznání, jimž ČCE propůjčí členství, pokud o to požádají (jde tu tedy o jakési dvojí členství, jakási obdoba dvojího občanství);
6. jiné evangelické sbory, o jejichž přijetí rozhoduje synod.

O přijetí celých komunit přitom rozhoduje synod, o přijetí jednotlivých členů staršovstvo konkrétního farního sboru.

Několik bodů pro pochopení předešlého církevního členění:

a) Malé děti mohou či nemusí být křtěny dle rozhodnutí rodičů. Pokud se rodiče rozhodnou je pokřtít, potom vystupuje spolu s rodiči u křtu kmotr (nebo kmotři) jako svědkové křtu. Pokud se rodiče rozhodnou nepokřtít dítě, aby se mohlo rozhodnout samo, potom to dítě je přijato do péče sboru, je tedy členem církve, aniž by bylo pokřtěno, a je potom křtěno jako dospělý.

b) Druhá možnost se týká nezletilých. Ty přihlašují do sboru rodiče a jsou tedy opět nejprve přijati do církve, potom pokřtěni v dospívajícím věku. U nezletilých se dokonce doporučuje, aby se se křtem vyčkalo až do konfirmace, tzn. do doby dospívání. Také zde může být kmotr (nebo kmotři) jako svědkové křtu.

c) Třetí možnost týkající se zletilých přicházejících do církve je obdobou katolického katechumenátu, křest je tu spojen s konfirmací. Postup je takový: poučení, vyznání víry, křest, konfirmace. Také zde může být kmotr (nebo kmotři) jako svědkové křtu.

Vždy je ke křtu požadován souhlas staršovstva sboru.

d) Podstatný rozdíl oproti katolické církvi je tedy v tom, že členství není nutně vázáno na křest.

e) Dalším rozdílem oproti katolické církvi je to, že se hovoří o zániku členství – právě proto, že členství není nutně vázáno na křest. Členství může zaniknout třemi způsoby:

1. vystoupení z církve z vlastního popudu;
2. odnětím členství, které bylo propůjčeno evangelíku jiného vyznání (dvojího členství);
3. vyloučením z církve, a to buď na základě nevěry a neúcty k základnímu vyznání církve (stránka věroučná), nebo na základě způsobu života radikálně se rozcházející s cestou života, která je křesťanu vytýčena podle bible (stránka morální).

Dříve, než má dojít k vyloučení, je nutné snažit se o nápravu. Je-li to však neúčinné, má staršovstvo položit členu otázku, zda by sám neměl vystoupit z církve, a pokud to neučiní, může jej staršovstvo vyloučit (rozhodnutí nabývá platnosti potvrzením od seniorátního výboru). Je tu možné odvolání k vyšší správní autoritě (orgánu), a to až k nejvyššímu správnímu orgánu – k synodní radě.

Souhrnně lze říci, že individuální členství, a to jak přijetí, tak odnětí členství, je vázáno na konkrétní sbor, ve kterém člen žije. Nevzniká tedy rozhodnutím nějakého vyššího orgánu, ale konkrétního sboru. Pouze cestou odvolací se tato věc může dostat na pořad jednání vyššího orgánu.

Druhou možností vzniku členství je přijetí celého církevního společenství neboli evangelického sboru, o čemž rozhoduje synod.

3. Konfirmace

Na rozdíl od katolické církve není konfirmace chápána jako samostatná svátost. Konfirmaci se snaží vymezit článek 7. Řádu sborového života:

„Konfirmace je úkon sboru, při němž se do vědomého a plného obecnství sboru a Církve Kristovy přijímají ti, kdo se k němu po předchozí přípravě hlásí.“

V takto vymezeném pojmu konfirmace je obsaženo dvojí přijetí – plné přijetí do společenství sboru a do společenství Církve Kristovy. Tyto dvě skutečnosti jsou vnitřně spojeny a nejsou oddělovány.

Z hlediska praktického se postupuje různě podle toho, zda konfirmand je členem církve od dětství, nebo ne.

Pokud je konfirmand od dětství pokřtěným členem církve, potom je konfirmace udělována v době dospívání. Předchází jí konfirmační katecheze neboli prohloubená příprava. Konfirmaci lze udělit pokřtěným členům církve také později, pokud projeví své přání plně patřit ke sboru. Pokud jde o členy církve od dětství, ale nepokřtěné, postupuje se prakticky stejně jako u nepokřtěných nečlenů sboru.

Nepokřtění nečlenové sboru procházejí přípravou, o níž byla řeč v souvislosti s členstvím v církvi, jde tedy o období katolické přípravy na křest dospělého. Konfirmand prochází obdobím katechumenátu – církevní výuky spočívající v objasnění nauky, způsobu života a uvádění do společenství církve, pak následuje obřad konfirmace obohacený křtem.

Obvyklý obřad konfirmace má čtyři základní prvky:

1. církevní výuka jako předpoklad, příprava;
2. osobní vyznání víry;
3. prosba o dary Ducha sv. spojená s vkládáním rukou představeným;
4. pozvání ke stolu Páně.

Tyto prvky se vždy realizují, přičemž je na ně v závislosti na výchozí situaci konfirmanda položen různý akcent, tato různost má směřovat k vyváženosti. Po druhém prvku (osobní vyznání víry) je v případě nepokřtěných dospělých či dospívajících vložen křest.

S konfirmací je spojen ještě jeden důležitý právní prvek: konfirmandi musí na konci konfirmační katecheze absolvovat zkoušku. Na základě jejího výsledku je o nich hlasováno ve staršovstvu. Staršovstvo je musí způsobem hlasování uznat způsobilými k přijetí, a potom teprve je lze bohoslužebným úkonem přijmout do plného společenství.

Novější úpravy po r. 2000 zmírnily dopad konfirmace tím, že zrušily dvojí stupeň členství v ČCE, tj. základní na základě křtu a plné na základě konfirmace, a nepodmiňuje již udělením konfirmace dva důležité aspekty sborového života: 1. pozvání k účasti na *obecenství stolu Kristova* (přijímání); 2. vznik volebního práva (aktivního ani pasivního) – to je po této novele přiznáno všem členům dle věku (např. ve farním sboru: aktivní hlas od 18 let, pasivní od 21 let) a může být odňato na základě pastýřského řízení (neboli trestního řízení).

4. Večeře Páně

Večeře Páně je druhou svátostí, o které se hovoří u této církve. Spolu se křtem jsou to jediné dvě svátosti u této církve.

Večeře Páně (dále „VP“) je téměř vždy slavena v rámci bohoslužeb, tzn. služby Boží, ve shromáždění. Ale ne v každém bohoslužebném shromáždění, a to ani ne každou neděli, bývá VP sloužena. Pokud je VP součástí bohoslužebného shromáždění, má celá bohoslužba tuto strukturu:

1. vstup;
2. službu slova;
3. přímluvné obecenstvo neboli přímluvy, které jsou spojeny také s vyznáním vin;
4. slavení VP, které se svým způsobem velmi podobá centrální části katolické mše;
5. propuštění.

Vyjímečně se VP slaví mimo bohoslužebné shromáždění obce, a to pro ty, kteří nemohou do společenství přijít pro stáří nebo pro nemoc. V tom případě se koná kratší shromáždění v rodině, a to kratší z hlediska svého obsahu i délky. Je vždy zaměřeno k situaci toho nemocného, u něhož se bohoslužba slaví.

K VP smějí být pozváni i děti pokřtěné v ČCE, které vyznají svou víru a touhu po *obecenství Kristova stolu* (dle kritérií daných staršovstvem či sborovým shromážděním), a mají být pozváni také všichni ostatní křesťané bez ohledu na církevní příslušnost.

5. Ordinance, speciálně kazatelé

Zde bude řeč jednak o ordinaci samotné, dále o kazatelích či představitelích sboru.

a) O významu a chápání ordinance se hovoří v Církevním zřízení v souvislosti s kazateli. § 11 odst. 2 tohoto zřízení říká:

„Ke zvěstování Božího slova a službě Kristových svátostí pověřuje církev kazatele ordinací. Tak osvědčuje, že se zavázali konat obojí službu v souladu s vírou, učením a řády církve a vyprošuje jim potřebné dary Ducha svatého.“

V evangelickém pojetí ordinance jde tedy především o pověření jménem církve, pověření ke službě zvěstování Božího slova a ke službě Kristových svátostí + pověření k dalším bohoslužebným obřadům. Toto pověření je chápáno v zásadě jako udělované pouze jednou a svou povahou trvalé, i když nemusí být vždy vykonáváno. Toto pověření překračuje svým významem, svou působností, hranice jednotlivého sboru. Proto je udělováno na nejvyšší církevní úrovni obřadem, jemuž předsedá synodní senior.

Tento obřad (pro informaci) má šest prvků:

1. výklad (komentář), pověření na základě Písma sv.;
2. vyznání a závazek ordinanda;
3. závazek církve přítomné ve shromáždění (čili body 2. a 3. vyjadřují reciprocitu);
4. přímluvná modlitba spojená se vkládáním rukou;
5. promulgace pověření daného ordinandovi;
6. poslání (jakási obdoba kanonické mise u katolických biskupů či jmenovací dekret u ostatních katolických duchovních).

b) Kazatelé jsou ze zásady (princiálně) **faráři**, tj. ti, kteří mají vysokoškolské teologické vzdělání na stupni Mgr. nebo ekvivalentu, prošli povinnou přípravou, mají dekret volitelnosti za faráře, byli řádně zvoleni v některém církevním sboru a byli ordinováni. Oni vedou samostatný sbor, a to na dobu neurčitou. Od r. 1995 je horní hranice omezena tím způsobem, že po uplynutí 10 let se ve sboru znovu volí farář. Není-li dosavadní farář znovu zvolen, zaniká jeho úřad v tomto sboru do 6 měsíců od data volby. Opětně se musí volit každý rok, pokud farář dovršil hranici pro odchod do starobního důchodu. (Volitelnost lze ztratit výrokem synodní rady, a to buď na základě rozhodnutí kazatele trvale opustit kazatelskou službu, anebo nepřijme-li kazatel po skončení své služby v konkrétním sboru do jednoho roku jiné kazatelské místo a nepožádá přitom o zachování volitelnosti synodní radu, anebo po pravomocném rozhodnutí pastýřské rady. Volitelnost může být obnovena novým výrokem synodní rady po splnění podmínek touto radou stanovených.)

Dočasný správce farního sboru je nazýván **administrátor**, je právně postaven na roveň faráři, proto je v plném smyslu řazen mezi kazatele. Administrátor je (z farářů v příslušném seniorátu) ustanoven seniorem v případě, že místo faráře není obsazeno, nemůže-li farář po dobu delší než 3 měsíce řídit sbor, anebo pokud farní sbor vede pouze jáhen. Ustanovení předchází projednání se staršovstvem sboru a příslušným farářem (potenciálním administrátorem). Pro kratší zastupování je seniorem určen po projednání se staršovstvem sboru dočasný zástupce.

Vyjímečnými kazateli ve sboru jsou **jáhnové**. Jsou to pomocní duchovní, kteří vyjímečně mohou farní sbor samostatně vést, jinak pracují pod vedením faráře. Vyžaduje se částečné teologické vzdělání a roční jáhenská praxe (lze ji prodloužit maximálně o rok), po úspěšném zakončení praxe vydá synodní rada dekret o volitelnosti za jáhna a po povolání volbou do konkrétního sboru je jáhen ordinován. Může se zde také jednat o bohoslovce, připravující se na farářskou službu, po první odborné teologické zkoušce, ti potom svá studia dokončují při zaměstnání a po ukončení studia již nemusí absolvovat vikariát, pokud o tom rozhodne synodní rada na základě jeho dosavadní praxe (viz níže). Pokud jáhni spravují samostatný sbor, jsou i oni po 10 letech znovu voleni za kazatele tohoto sboru; nejsou-li znovu zvoleni, platí pro ně totéž co pro faráře.

Specifické postavení mají **kazatelé pověřeni službou v jiných institucích**, např. v církevní administrativě, ve vězeňské či nemocniční službě nebo v domovech odpočinku, vojenský kaplan, vyučující ve škole seniorátního významu, na církevních středních a vyšších odborných školách, na ETF UK, pracující v ústředí Diakonie ČCE či v médiích.

c) Kromě kazatelů jsou také pomocní duchovní: vikáři a ordinovaní starší, kteří nikdy nevedou samostatně farní sbor.

Vikář byl do r. 1995 pomocným duchovním, který vyjímečně vedl sbor obdobně jako jáhen. Od r. 1995 je vikariát chápán jako omezená časová lhůta jednoho roku sloužící k praktické a prohloubené teoretické přípravě absolventů teologického studia pro farářskou službu. Jde tedy o jakousi evangelickou obdobu katolické jáhenské praxe. Tento rok přípravy je především pastorační praktickou přípravou, i když jsou v ní obsaženy i teoretické předměty, které jsou soustředěny do čtyř odborných seminářů v celkovém trvání 7 týdnů. Na konci tohoto vikářského roku je skládána závěrečná zkouška sestávající z písemné práce a její obhajoby a ze závěrečného pohovoru. Pokud vikář neuspěje, může tuto zkoušku opakovat nejdříve až po 6 měsících; vikariát lze prodloužit maximálně o jeden rok. Až po úspěšném složení vikářské zkoušky může tomuto vikáři synodní rada udělit dekret volitelnosti za samostatného kazatele ve sboru a teprve potom může být volbou povolán za faráře – po tomto povolání je ordinován.

Ordinovaní presbyteré (ordinovaní starší) jsou členové staršovstva, kteří jsou staršovstvem k této službě navrženi. Jejich ordinaci musí předcházet přesnými předpisy popsaná příprava a zkouška; osvědčení o způsobilosti ke službě dává synodní rada. Svou službu ordinovaného presbytera vykonávají pouze po dobu členství ve staršovstvu obce. Skončil-li toto členství, je výkon jejich ordinace pozastaven, suspendován, pokud jim vyjímečně synodní rada na jejich žádost nedovolí pokračování ve výkonu ordinace i poté, co přestali být presbytery.

d) Nepřítomného kazatele (např. nemoc, dovolená) **může zastoupit** ve vedení bohoslužebných shromáždění **předčítatel (kázání)** – člen sboru starší 18 let povolaný relativně trvale staršovstvem sboru, který pro tuto službu nepřijímá ordinaci. Jde zásadně o službu konanou mimo pracovní poměr.

e) Pro vyučování ve sboru jsou staršovstvem sboru povoláváni **katecheté**, u nichž se vyžaduje příslušné vzdělání (nyní ukončené vzdělání na Evangelické akademii – vyšší odborné škole biblické v Hradci Králové nebo alespoň 1. odborná zkouška v magisterském studiu na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze a učitelské oprávnění předepsané MŠMT ČR. Kromě toho se vyžaduje kladné vyjádření seniorátního výboru a psychologa. Nepřijímají ordinaci. Jsou povinni se dále vzdělávat na kurzech pořádaných EA–VOŠB v Hradci Králové.

Seznam katechetů vede synodní rada.

Služba kazatele ve sboru končí:

1. povoláním do jiného sboru;
2. podáním rezignace (především z důvodu odchodu na odpočinek, odchodu z církevní služby či přijetí jiného plnočasového zaměstnání);
3. odvoláním ze služby, a to na základě právoplatného opatření pastýřské rady (kázeňským opatřením) nebo na základě výpovědi ze strany církve při dodržení předpisů ohledně kázně mezi staršími a kazateli obsažených v Řádu pastýřské služby čl. 7 až 15.

Na závěr ještě jedno terminologické rozlišení. Ordinance znamená pověření ke službě slova a svátostí, neznamená však automaticky zaměstnanecký poměr ani postavení kazatele.

Kazateli jsou pouze faráři, jáhnové a kazatelé náležitě pověření službou v jiných institucích, tedy ustanovení na základě volby – ti všichni konají tuto službu jako zaměstnání (na zřízené neboli systematizované místo), aniž by s muselo jednat nutně o plný úvazek.

Vikáři, osoby konající jáhenskou praxi, ordinovaní presbyteři (ordinovaní starší), katecheté a předčitatelé nejsou nazýváni kazateli, ačkoli vikáři a osoby na jáhenské praxi jsou v krátkodobém pracovním poměru vůči ČCE.

Na ně všechny se vztahuje řád kazatelské služby, řešící také z velké části přípravu kazatelů a dalších duchovních i pomocníků na jejich službu.

6. Svatba a manželství

Manželství není na rozdíl od katolické církve chápáno jako svátost.

ČCE nemá žádné ucelené manželské právo, pouze několik drobných předpisů. Recipuje tedy sekulární právo. Předpisy, které existují, se týkají manželů, pokud alespoň jeden z nich je členem ČCE. Sňatek v jiném než domácím sboru se koná s vědomím příslušných staršovstev. Vyjímečně však smí staršovstvo povolit sňatkové obřady i pro nečleny ČCE, u nichž je rozpoznatelná touha po Božím požehnání. Svatbě předchází příprava žadatelů – její podobu určují kazatel a staršovstvo.

Svatební pobožnost byla původně chápána jako fakultativní pobožnost po občanském sňatku v době, kdy občanský sňatek byl obligatorní. Nyní tato svatební pobožnost může nahradit občanský sňatek, je tedy chápána jako uzavření manželství před orgánem církve. Z pohledu církve však zůstává svatební pobožnost („církevní sňatek“) fakultativní, občanský sňatek je tedy nadále uznáván jako platný a dovolený způsob uzavření manželství. Je to podstatný rozdíl oproti katolíkům a pravoslavným, kde církevní uzavření manželství kanonickou formou je předepsáno dokonce pod sankcí neplatnosti.

7. Pohřeb

Stejně jako např. v katolické církvi je pro konání pohřebních obřadů kladen velký důraz na víru pozůstalých, případně na posílení této víry.

Pohřební obřady jsou proto v lepším případě (u vskutku věřících pozůstalých) chápány jako projev víry v Kristovo vítězství nad smrtí, v zmrtvýchvstání; v druhém, horším případě (u slabě věřících či prakticky nevěřících pozůstalých) jako projev úcty k zesnulému a povzbuzení pro pozůstalé – toto ve skutečnosti většinou převládá (většinou nejsou pozůstalí vědomě aktivními křesťany). Toto je důležité k vykonávání pohřebních obřadů i v obtížných případech, například u sebevrahů.

ČCE slouží pohřební obřady především pro vlastní členy, ale i pro ostatní křesťany, nevěřící, dokonce i nepokřtěné, pokud je o tento obřad náležitě požádáno. Citujeme opět z Agendy:

„V řadě případů žádají službu kazatele při pohřbu nebo kremaci lidé církvi velmi odcizení nebo i nekřesťané, kteří tuší, že smrt je mezní situací, jež klade nejhlubší otázky po samém smyslu života. Očekávají, že právě církev má slovo do této situace.“

Nikde v právních předpisech není řeč o tom, že některým lidem by měl být pohřební obřad odepřen. Z hlediska konání pohřebního obřadu jsou přijímány všechny běžně přijímané společenské formy: konkrétně se hovoří o obřadech od domu zemřelého, ze hřbitovní kaple, z chrámu, pouze u hrobu, případně rozloučení v krematoriu. Žádají-li pozůstalí o uložení urny, je možno při této příležitosti posloužit modlitbou a čtením z Písma sv.

8. Specifický tzv. „Ochranovský“ seniorát

Usnesením 1. zasedání 30. synodu konaného v r. 1999 byl do Českobratrské církve evangelické jako 14. seniorát zařazen tzv. Ochranovský seniorát, který je na rozdíl od ostatních 13 seniorátů seniorátem personálního, nikoli územního charakteru.

Do tohoto seniorátu patří dřívější členové a sbory Jednoty bratrské, kteří po vyvrcholení rozporů uvnitř této církve přestali být považováni za její členy.